

[Chr. Christensen]

af den stadig stigende konkurrence herhjemme og med vore omgivende landes unge. Derfor er skolens situation i dag dobbelt svær i forhold til tidligere. Derfor er det også afgørende, at vi besinder os på, hvad vi vil med vor skole, og på hvilket grundlag den skal hvile.

Kristeligt folkeparti vil, at undervisningen skal tilrettelægges sammen med dem, der har ansvaret for børnene, og det er forældrene. Efter vor opfattelse er børnene Guds gave til forældrene. De har dermed også fået den opgave at opdrage og præge børnene, indtil de bliver gamle nok til selv at tage stilling til tingene. Forældrene har derfor ikke bare ret, men også pligt til selv at bestemme over deres børns opdragelse og undervisning. Skolen er forældrenes medhjælper i opdragelsen og undervisningen af deres børn. Skolen har derfor sit mandat fra hjemmene. Kun på dette grundlag kan der skabes et bæredygtigt samarbejde mellem skole og hjem, og i dette samarbejde må eleverne drages positivt ind.

Skolens opgave i denne omskiftelige tid må efter vor opfattelse først og fremmest være at give børnene de nødvendige kundskaber og give dem mulighed for på det kristne kulturgrundlag at udvikle sig til frie, selvstændige og ansvarsbevidste samfundsborgere. Vi må derfor kraftigt modsætte os, at vore skoler skal misbruges til ensidig, politisk, anarkistisk påvirkning med det formål at nedbryde det bestående samfund. En prioritering af lighedsbegrebet som fremhævet i U-90, og som jeg føler er et falsk frihedsbegreb, vil være statsdirigering af folkeskolen og dræbende for den enkelte elevs udviklingsmuligheder, og derfor må vi på det skarpeste afvise de intentioner, der ligger i U-90. Men det får vi forhåbentlig lejlighed til ved en senere debat at gå i dybden med.

Jeg vil ønske, at vi fremover kan bevare vor skole som folkeskole præget af frihed under ansvar i erkendelse af, at virkelig frihed kun kan opleves af den, der har mødt frihedens begrænsning. En venlig, hjælpende og imødekomende, men fast skole er det, vore børn og vort samfund i dag har brug for og vel inderst inde også ønsker. En sådan skole giver tryghed i en verden i opbrud, og møder børnene dette og samtidig får en undervisning, der giver dem kundskaber og indsigt, vil de føle skolen som et sted, hvor der er godt at være. Så kan de lære noget, og

de udisciplinerede, og anarkistiske tilstande vil nok ganske stille forsvinde ud af skolen. En sådan skole vil også kunne give vore lærere mulighed for en meningsfyldt tilværelse.

Alfred Hansen (DR):

Det kan kun være af det gode, at man får en løbende debat vedrørende bestemte samfundsproblemer. Man fornemmer helt klart, at baggrunden for den debat, der her er rejst af venstresocialisterne, er at få diskuteret og tilbagevist en postuleret indoktrinering i den danske folkeskole i venstreorienteret retning. Man fornemmer også ligesom mellem linjerne i de mange publikationer, der er kommet fra VS i denne forbindelse, at VS i og for sig ikke har noget imod en slags indoktrinering, hvis det blot bliver på VSernes ideologiske baggrund. Jeg vil håbe, at denne fortolkning af forespørgselsdebatten er forkert, men ingen kan forbavses over, at man ved læsning af disse ting har fået den fornemmelse.

Lad mig blot tage én ting frem, nemlig punkt 5 om karakter- og eksamensræset, hvor VSerne skriver, at det er ødelæggende, og at man lærer børnene at konkurrere i stedet for at samarbejde. Det er ikke mit indtryk, at det ene udelukker det andet. Det må være sådan, i hvert fald hvis man har jordforbindelse med, hvad der sker i folkeskolen, at man tilgodeser individuelle behov, individuelle forudsætninger og samtidig giver børnene muligheder for i denne forbindelse at få tilgodeset det gennem et samarbejde med klassekammeraterne og med læreren.

Med hensyn til punkt 7 om »tilvalgsordningens elendighed«, som der står som overskrift, er det sådan, at tilvalgsordningen efter min vurdering er et gode. Det finder sted i folkeskolens ældste klasser. Det finder sted, efter at eleverne har fået en god basisviden og en orientering om, hvad de enkelte fag indebærer. Det må også være vigtigt, at man i folkeskolen lærer eleverne at kende deres egen styrke og eventuelt også deres egen svaghed, ligesom også de voksne må erkende deres styrke og deres svaghed. Først derigennem har de mulighed for at spore sig ind på de ting, de har lyst til at beskæftige sig med. Derfor anser jeg hele tilvalgsordningen ikke som en elendighed, men som et gode, der giver eleverne mulighed for at tilgodesese deres behov og deres interesse.